

Ens ha arribat

Ningú vol Del Rivero

Luis del Rivero, l'home que va voler aconseguir el poder total a Repsol amb l'objectiu final de salvar la constructo-

ra Sacyr, s'ha trobat que antics amics ja no es fan amb ell. Segons explica alguna web de Madrid, Del Rivero participa-

va en unes jornades sobre la indústria energètica, en la qual hi havia personatges destacats. Hi va aparèixer Az-

nar, que va ser molt ben rebut. Alguns van voler fer-se una foto amb ell. Del Rivero també, però no se'n va sortir.

Apunts

Lluís Martínez

Schettino

Si no fos perquè en aquest desgraciat afer del Costa Concordia hi ha hagut una pèrdua de vides humanes, les excuses de Francesco Schettino, el capità que va ser el primer a abandonar el vaixell, donarien per fer una bona pel·lícula. Una comèdia bufa, d'aquelles que protagonitzava l'inoblidable Alberto Sordi.

Afirma Schettino que no va marxar voluntàriament de la nau quan les coses es van complicar, sinó que va caure accidentalment a sobre d'un bot salvavides i ja no va poder tornar a enfilar-s'hi. Ves per on. Segur que ho intenta fer expressament cent vegades i les cent acaba fent companyia a les tonyines.

Ja posats, l'home va refugiar-se a la costa i des d'allà, diu, va coordinar el rescat, una altra fita que mereix passar a la història del salvament marítim.

L'esbrancada –marcial sense el gairebé– del capità del port a Schettino sí que ha passat a la història, samarretes incloses. I ben mirat, què li va dir el capità del port? Que complís amb la seva obligació. Que fes allò per què se suposa que cobrava puntualment a final de mes, ja que la seva ètica professional no semblava motivar-lo prou.

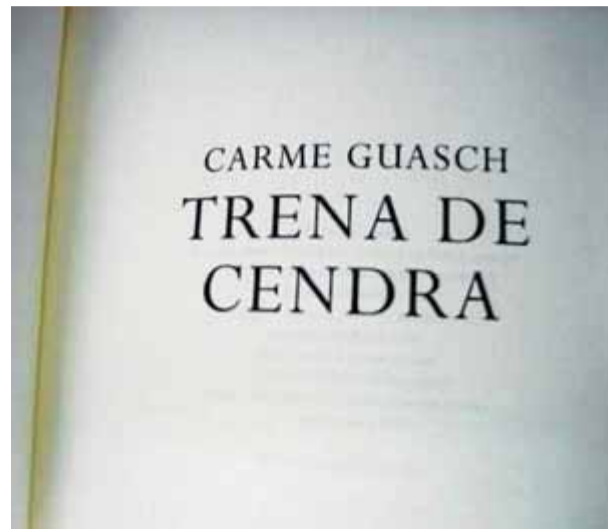
Schettino és, en realitat, una digna metàfora dels temps que ens han tocat viure, en els quals alguns professionals consideren que ja fan prou de complir amb la rutina diària i que no estan disposats a entomar les seves responsabilitats quan es desvien de la línia que prèviament s'han traçat. La línia del mínim esforç. I quan aquestes responsabilitats arriben i no les poden defugir, encara es fan els ofesos. No em diguin que no coneixen algun cas.

La col·leccionista

Escriure per romandre

Visc amb una emoció que m'és molt difícil de traduir en paraules el fet que el meu fill de setze anys llegeixi la novel·la que va escriure la meva mare i que recupera literàriament la seva biografia trenada amb el dol per la mort del meu pare. El jove lector no va conèixer el seu avi –que havia mort tretze anys abans que ell arribés al món– i de la seva àvia diu que en guarda un record difús –va morir quan ell tenia tres anys–. Ara, a les pàgines de *Trena de cendra*, hi coneix per fi aquests avis que ha trobat tant a

faltar. Més enllà de les fotografies, més enllà dels records que li hem fet arribar a les trobades familiars, la novel·la li acostava els sentiments més íntims, la mateixa ànima, d'aquests avis que no va conèixer. I mentre això passa puc dir que no hi ha res que jo hagi viscut, llegit o escoltat fins ara ni res del que pugui viure, llegir o escoltar en el futur que em faci comprendre amb una claredat tan meridiana el valor de la literatura, el privilegi enorme que té la persona –l'autor– que roman viva després de morta i després de la mort dels que la po-

EL PUNT AVUI

dien recordar. Una vegada vaig sentir dir a l'escriptor Miguel Delibes, quan ja estava malalt, que mentre veia com s'acostava el final, mirava al seu interior i no hi trobava més que banalitat. I afegia l'autor d'*El camino*: "Comparats amb els morts, els vius som insuportable-

ment banals." És més que probable que Delibes digués aquestes paraules pensant en la seva esposa, prematurament desapareguda, que romandra viva per sempre gràcies a la novel·la que va escriure el seu vidu sense consol: *Señora de rojo sobre fondo gris*. En aquesta

novel·la, a més –o per sota o endins– de la bona literatura, hi ha l'ànima de la dona que ell va estimar. L'ha fet immortal. Escriure és, sempre, una tasca solitària i, sovint, aspra. Al camí d'un escriptor, a més del plaer d'escriure i, si hi ha sort, algun reconeixement, també hi ha –sobretot hi ha– frustracions, fracassos i angonies. I enmig d'aquest batibull potser és difícil ser conscients, recordar sovint, que el que dóna sentit a tot plegat encara no ha arribat i que, quan arribi, no ho viurem. Nosaltres morirem i les nostres obres –bones o dolentes, transcendents o banals– romandran.

Sílvia Soler

Vuits i nous

'Off the record'

Manuel Cuyàs

Sempre arriba el dia que un polític es diu: mira, ara faria un *off the record*. Convida uns quants periodistes a un esmorzar, i el fa. Què és un *off the record*? És l'exposició de coses que els periodistes no podran publicar. A veure: si l'ofici dels periodistes és publicar les coses i, com diu Josep M. Ureta, els diaris es venen pel que diuen i no pel que no diuen, de què serveix que el polític en qüestió pronunciï paraules impubliques davant dels professionals del bolígraf en estat d'excitació? Que les diguin als amics, als parents o al cònjuge si és que els polítics veuen

gaire l'altra part del contracte matrimonial, que ja els puc dir que no.

Ara els explico el sentit d'un *off the record*. Els periodistes podran retenir a la memòria les confessions de l'oficiant, les podran fer servir per compondre un article d'opinió o posar una mica de carn a una notícia, però sempre amb la condició de no citar-ne l'origen. Com vostès han caçat al vol, un *off the record* no és, en general, innocent. El polític l'organitza perquè les coses que vol dir se sapiguin, només que per camins indirectes i tortuosos. El polítics, doncs, fan una utilit-

zació interessada dels periodistes, de la mateixa manera que els periodistes, ja que els tenen allí en disposició de parlar, també s'aprofiten d'ells i procurem treure'ls més coses del compte.

Una cosa que no he dit és que, per norma, els po-

lítics es fien poc dels periodistes en general i de la seva capacitat de guardar un secret en particular. Algun motiu en tenen. Trencar un *off the record* està molt mal vist en la professió periodística i em sembla que an-

tigament havia estat motiu d'expulsió o ostracisme, però com que avui en dia tot balla i els principis i l'ètica són coses que fan riure, hi ha alguns periodistes que per pròpia voluntat o obligats pel superior tiren pel

dret i diuen el que no han de dir. En vista

d'aquesta situació tota prevenció és poca i el polític acaba fent un *off the record* tan poc *off the record* que més valdria que, a banda de penalitzar els periodistes bocamolls, ens deixéssim de comèdia i parléssim tots a tomba oberta. Escric això acabat de sortir d'un *off the record* d'un polític important. No dic el que ha dit però sí el que m'ha suggerit.

ANTHONY GARNER